kelle keel oskab sedda römo juttustada, mis nüüd seäl perres olli! kelle kirri kinnitab seda öime ülleswotta! — Willem se, ni kaua ärraolnud kallis pöeg ja wend — Liso peigmees, kelle pärrast ta hädda ja waesust temma wannemattega wottis kanda, ja kedda keik jo nutsid ja leinasid — sesamma seisab nende ees.

Issad! emmad! wennad! öed! keik, kes armastusse siddemega lokko on pandud! eks röom aia wet silma, sedda kuuldes? — Oh, kuulge, keik leinajad! nenda saab ükskord röom taewas ollema, neid jälle nägemast, kelle hauade äres meie siin wärrisema jäime. — Kas ma walwan, ehk nään ma unnest? küsis wanna moor, ja temma jallad weresid möda pörrandat, nago olleks ta norikuks jänud — ei tulnud jooksiawallo, egga mu waew mele; agga kül ommatsed ja sõbrad tullid mele, sest ta ütles kohhe norematte wasto: minge, minge ja saatke tänna öhtuks weel keik meie sõbrad kokko! ja räkige sedda ka prauale!

Agga praua jures olli seddasamma römo. Sest se wäe-üllem, kes Willemit senna tonud, olli sesamma, wanna praua enese poia poeg, kedda ta isse olli kaswatand, ja kedda ka jo arwati surnud olleva. Sepärast sadeti ka sel öhtul weel laua-surust ja kele-kastet Ardo Jani perresse. Ei nemmad olleks ka mitte muido need woerad wotnud wasto wotta, mis wanna moor esimesse römo walloga aias kutsuma — ni waeseks Jaan olli jänud. Siiski temma waesus tedda ühhegi melest alwaks ei teinud. Sest temma willetsussed ei olnud temmale mitte temma enese sü lähbi juhtund — ja kui ta weel kulus mees olli, siis temma uhkus ei pahhandanud ühhegi meelt. Ommeti hoiskas monni koer, kelle kõwwerussega Jani öige meel mitte kokko ei sündind.

Agga Willemi tagasi-tulleminne satis keik hirwitajad nurka. Sest selsammal öhtul weel tullid suggulassed ja sõbrad Ardo Jani jure, iggaüks nattuke melehead kaasa tues, ja keikide röom läks ni sureks, et ke